



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 225/2017-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Chlapík s. r. o., Sládkovičova 13, Žilina, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Dušan Chlapík, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Co 105/2015 zo 17. júna 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 105/2015 zo 17. júna 2015 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti v súvislosti s priebehom konania pred všeobecnými súdmi uvádza, že „[n]a základe rozsudku Krajského súdu Žilina ako exekučného titulu bolo začaté voči sťažovateľovi (odporcovi v rade 1) exekútorským úradom [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] exekučné konanie EX 690/2012, ktoré bolo ukončené dňa 26. 6. 2013 vymožením pohľadávky navrhovateľa [REDAKOVANÉ] spolu v sume 45.265,52 Eur a odmeny súdneho exekútora v sume 10.960,79 Eur.

Ešte pred začatím exekučného konania, obaja odporcovia v rade 1, 2 podali podaním zo dňa 29. 3. 2012 proti rozsudku Krajského súdu Žilina dovolanie. Dovolací Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3 Cdo 184/2012 zo dňa 6. augusta 2013 dovolaniu vyhovel, zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

Krajský súd Žilina po vrátení veci dovolacím súdom, uznesením č. k. 11 Co 191/2013-192 zo dňa 27. 2. 2014 zrušil pôvodný prvostupňový rozsudok Okresného súdu Žilina 7 C 60/2009-73 zo dňa 13. 6. 2011 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Po vrátení veci je táto vedená na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 2 C 82/2014.

Po vrátení veci súdu prvého stupňa navrhovateľ [REDAKOVANÉ] podaním doručeným súdu 19.3.2014 zobral návrh voči navrhovateľovi v rade 1 (sťažovateľovi) [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v celom rozsahu späť s odôvodnením, že žalovaná suma 33.193,92 Eur s príslušenstvom bola v prospech navrhovateľa vymožená v exekučnom konaní.

Uznesením Okresného súdu Žilina sp. zn. 2 C 82/2014-224 právoplatným dňa 25. 6. 2014 súd konanie voči navrhovateľovi v rade 1 zastavil...

Zrušením rozsudku Krajského súdu Žilina sp. zn. 7 Co 249/2011-126 došlo k zániku exekučného titulu. Pokiaľ došlo v priebehu exekučného konania k vymoženiu pohľadávky, príslušenstva ako aj trov exekúcie, ide o plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol.“.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že sa „domáhal voči súdnej exekútorke [REDAKOVANÉ] vydania bezdôvodného obohatenia žalobným návrhom zo dňa 27. 7. 2014 na Okresnom súde Považská Bystrica. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobnému návrhu žiadala tento zamietnuť s tým, že v exekučnom konaní má postavenie verejného činiteľa, vykonáva úlohy orgánu verejnej moci, preto nemá pasívnu legitimitáciu v spore, nakoľko v danom prípade ide o zodpovednosť za škodu spôsobenú orgánom štátu Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR, ktorý orgán je vecne legitimovaný v spore...

O návrhu sťažovateľa proti odporkyni [REDAKOVANÉ] exekútorský úrad Považská Bystrica o zaplatenie 10.960,77 Eur s prísl. rozhodoval Okresný súd Považská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 173/2014, ktorý rozsudkom zo dňa 27. novembra 2014 návrh zamietol...“.

Zo sťažnosti ďalej vyplýva, že „Krajský súd Trenčín rozsudkom sp. zn. 5 Co 105/2015-17 zo dňa 17. júna 2015 rozsudkom súdu prvého stupňa potvrdil...“.

K trovám exekučného konania sťažovateľ uvádza, že „žiadnym ďalším uznesením súdu mu neboli vyčíslené trovy exekučného konania po jeho skončení a teda ani mu nebola uložená povinnosť ich úhrady. Sťažovateľ dokonca neobdržal ani upovedomenie o tom, že exekúcia EX 690/2012 je ukončená. Vzhľadom k tejto neznalosti, sťažovateľ po obdržaní zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 184/2012, ktorým bol zrušený exekučný titul, podaním zo dňa 27. 9. 2013 adresovaného Okresnému súdu Žilina a súdnej exekútorke [REDAKOVANÉ], navrhol zastavenie exekúcie z dôvodu zrušenia exekučného titulu, k podaniu priložil aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 184/2012.

Uznesením Okresného súdu Žilina 3 Er 2249/2012-58 zo dňa 5. 11. 2013 bol návrh na zastavenie exekúcie zamietnutý. Ako sa v odôvodnení uznesenia uvádza, z podania súdneho exekútora doručeného súdu dňa 2. 7. 2013 je zrejmé, že exekučné konanie v tejto veci je ukončené dňom 26.6.2013 vymožením pohľadávky, príslušenstva a trov exekúcie, pričom došlo aj vráteniu poverenia na vykonanie exekúcie.“.

Sťažovateľ namieta, že „uvedenými rozhodnutiami a postupom oboch všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho základných práv a slobôd a to základné právo vlastníť

majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základné právo súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“.

Krajskému súdu sťažovateľ najmä vytyka, že „rozsudkom č. k. 5 Co 105/2015-17 zo dňa 17. júna 2015 potvrdil prvostupňový rozsudok. V odôvodnení uviedol, že daný prípad sa nevzťahuje na Nález Ústavného II. ÚS 165/2012, ktorý reagoval na inú procesnú situáciu, v predmetnej prejednávanej veci súdna exekútorka konala na základe exekučného titulu, v exekučnom konaní bolo rozhodnuté o trovách súdnej exekútorky, námietky sťažovateľa Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 3 Er 2249/2012 zamietol, s právoplatnosťou dňom 8. 11. 2012, teda toto rozhodnutie nebolo zrušené.“.

Sťažovateľ namieta, že „rozhodnutie odvolacieho Krajské súdu Trenčín v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa je arbitrárne ako aj zjavne neodôvodnené a nelogické. Právne argumenty, o ktoré sa opiera rozhodnutie sú v rozpore so skutkovými okolnosťami prejednaného prípadu s absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky.“.

Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj jeho právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5 Co 105/2015-117 zo 17. júna 2015 porušené bolo.

2. Rozsudkom Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5 Co 105/2015-117 zo 17. júna 2015 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

3. Krajský súd Trenčín je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v sume 296,44 Eur (dva úkony) na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. Dušana Chlapíka do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle

konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru má účastník súdneho konania právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, v ktorom sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vysporiada so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami a dôkazmi, ktoré sú na rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné, a teda na také rozhodnutie, ktoré nie je zjavne neodôvodnené ani arbitrárne.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je tvrdenie sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia, nesprávnom právnom posúdení veci, pričom krajskému súdu vytyka najmä formalistický prístup pri formulovaní záveru o nepoužiteľnosti nálezu sp. zn. II. ÚS 165/2012 z dôvodu, že tento sa týka skutkovo a právne inej veci.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sústredil na posúdenie otázky, či možno považovať napadnuté rozhodnutie za ústavne udržateľné a akceptovateľné z hľadiska námietok, ktoré sťažovateľ proti nemu uplatňuje.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia poukazuje na to, že „ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O. s. p., pričom v nadväznosti na § 219 ods. 2 O. s. p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci vykonal dostatočné dokazovanie, vec po právnej stránke správne posúdil a v konečnom dôsledku aj správne vo veci rozhodol.

Súd prvého stupňa správne vzhľadom na obsah žalobného návrhu zameral svoje dokazovanie na skutkový stav veci, z ktorého v konečnom dôsledku vyvodil, že na daný právny vzťah nie je možné aplikovať nález Ústavného súdu zo dňa 13. 02. 2013, č. k. II. ÚS 165/2012-45, nakoľko z hľadiska skutkového sa nejedná o totožnú vec. Svoj myšlienkový postup riadne a logicky zdôvodnil vo všetkých jeho súvislostiach a odvolací súd voči tomuto nemá žiadne výhrady.

Na zdôraznenie správnosti odvolací súd dodáva, že z hľadiska skutkového je medzi účastníkmi nesporné a nepochybné, že odporkyňa ako súdna exekútorka vymohla v rámci exekučného konania na základe riadne vydaného poverenia istinu vrátane jej príslušenstva ako aj odmeny súdnej exekútorky a po vymožení danej istiny vrátila súdu prvého stupňa ako exekučnému súdu príslušné poverenie. Rovnako medzi účastníkmi je nepochybné a nesporné, že potom ako bola istina vymožená bol v konečnom dôsledku NS SR zrušený exekučný titul, na základe ktorého sa predmetná exekúcia viedla stým, že konanie čo do veci samej v konečnom dôsledku bolo zastavené pre späťvzatie návrhu zo strany navrhovateľa voči odporcovi, ktorý v tomto konaní figuruje ako navrhovateľ.

Tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, súdna exekútorka v tomto prípade odporkyňa vykonávala exekučnú činnosť ako zverený výkon štátnej moci s tým, že na súdnu exekútorku

sa pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje právny režim náhrady škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na planení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania.

Faktom však je, že čo sa týka postavenia súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a jeho odmene je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie. Trovami exekúcie sú podľa § 200 ods. 1 Exekučného poriadku odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov, náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie.

Tak ako konštatoval Ústavný súd vo svojom náleze zo dňa 13. 02. 2013, na ktorý sa odvoláva ako navrhovateľ, tak aj odporkyňa, súdny exekútor vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania a jeho postavenie je v tomto smere osoba vykonávajúca slobodné povolanie, ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaní orgánov verejnej moci dotknuté. Na druhej strane Ústavný súd nespochybnil svoje predchádzajúce závery vyplývajúce z nálezu PL. ÚS 49/03, v zmysle ktorých sa zodpovednosť za škodu pri výkone exekučnej činnosti súdneho exekútora prenáša na štát a aplikuje sa naň právny režim zák. č. 514/2003 Z. z.

V prejednávanvej veci však samotný nález Ústavného súdu II. ÚS 165/2012 reagoval na tú procesnú situáciu, kedy v rámci samotného exekučného konania došlo k zrušeniu rozhodnutia, na základe ktorého medzitým došlo k vymoženiu odmeny súdnej exekútorke, čo však nie je prejednávaný prípad. Tak ako správne uviedol súd prvého stupňa a následne aj vo svojom vyjadrení samotná odporkyňa, v prejednávanvej veci súdna exekútorka konala na základe právoplatného a vykonateľného exekučného titulu a následne vydaného poverenia s tým, že v rámci takéhoto exekučného konania aj bolo následne rozhodované o trovách súdnej exekútorke, voči ktorým podal povinný (v tomto konaní navrhovateľ) námietky, v dôsledku ktorých rozhodoval v konečnom dôsledku Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er 2249/2012 a námietky povinného proti trovám exekúcie zamietol. Toto uznesenie sa stalo právoplatným a vykonateľným dňom 08. 11. 2012 stým, že voči tomuto rozhodnutiu sa povinný (v tomto konaní navrhovateľ) neodvolal. Rozhodnutie,

ktorým boli zamietnuté námietky povinného proti trovám exekúcie, teda zrušené v konečnom dôsledku nebolo a medzi tým došlo k vymoženiu nielen istiny, príslušenstva, ale aj samotnej odmeny súdnej exekútorky.

Pokiaľ teda Ústavný súd vo svojom náleze II. ÚS 165/2012 reaguje na bezdôvodné obohatenie zo strany súdneho exekútora, jedná sa o skutkovo odlišný prípad, kedy došlo po vymožení odmeny súdneho exekútora k zrušeniu rozhodnutia, na základe ktorého bola táto odmena vymožená a v konečnom dôsledku došlo k tomu, že exekúcia ako taká bola zastavená a náhradu trov exekúcie bol zaviazaný oprávnený, t. z. úplne iný subjekt. Preto v súlade s nálezom Ústavného súdu II. ÚS 165/2012 platí, že zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnením dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočívalo v hmotnom práve, t. z., že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala, čo však nie je prejednávaný prípad.

Pokiaľ teda neboli splnené podmienky na to, aby odporkyňa bola povinná vydať navrhovateľovi bezdôvodné obohatenie z dôvodov vyššie uvedených preto, lebo odporkyňa ako súdna exekútorka vykonávala svoju činnosť a vymohla pohľadávku oprávneného v súlade so zák. č. 233/95 Z. z. možno následne uzavrieť, že nárok navrhovateľa voči odporkyni na vydanie bezdôvodného obohatenia dôvodný nie je.

Neobstoja preto námietky zo strany navrhovateľa v odvolaní, že by rozsudok súdu prvého stupňa spočíval na nesprávnom právnom posúdení veci, prípadne zmätočnosti, pretože súd prvého stupňa jasne a logicky zdôvodnil svoje skutkové a právne závery a odvolací súd vo zvyšku na ne plne poukazuje a zároveň súd prvého stupňa riadne zdôvodnil svoje rešpektujúce stanovisko voči nálezom Ústavného súdu, o ktorý v konečnom dôsledku nárok navrhovateľ v tomto konaní opieral.

Odvolací súd nezistil ani žiadne pochybenie na strane súdu prvého stupňa vo vzťahu k rozhodovaniu o náhrade trov prvostupňového konania, a preto aj v tejto časti bol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdený.“.

Pri hodnotení napadnutého rozhodnutia ústavný súd vychádzal z ustáleného právneho názoru, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 320/2012), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania

tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (m. m. IV. ÚS 350/09).

Vzhľadom na obsahovú spojitosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu s rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 C 173/2014 z 27. novembra 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a v nadväznosti na už citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné v ďalšom poukázať aj na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku okresného súdu, v ktorej okresný súd uviedol:

„Po zhodnotení všetkých skutočností a dôkazov súd dospel jednoznačne k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Navrhovateľ sa v tomto konaní domáha zaplata sumy 10 960,79 Eur, ktoré zaplatil titulom trov exekúcie v konaní EX 690/2012 odporkyňa, ktorá bola poverená Okresným súdom v Žiline poverením číslo 5511.116467 zo dňa 24.5.2012 vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. 1. 2012 sp. zn. 7 Co/249/2011-126 oprávneného [REDAKOVANÉ] proti povinnému [REDAKOVANÉ] – navrhovateľovi na vymozenie uloženej povinnosti zaplatiť istinu vo výške 33 193,92 Eur s 9,25 % úrokom z omeškania ročne od 2. 7. 2009 do zaplata + trov exekúcie, z dôvodu, že odporkyňa sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila tým, že po tom ako bolo exekučné konanie skončené vymožením pohľadávky oprávneného a ako bolo vrátené poverenie bol uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 6. 8. 2013 č. k 3 Cdo 184/2012 zrušený rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. 1. 2012 sp. zn. 7 Co/249/2011-126 t. j. exekučný titul a vec bola vrátená tomuto súdu na ďalšie konanie. Navrhovateľ svoj návrh opieral o nález Ústavného súdu SR z 13. februára 2013 č. k. II. ÚS 165/2012-45.

V danom prípade je nesporné, že navrhovateľ bol, povinný v exekučnom konaní vedenom pod EX 690/2012, ktoré bolo skončené vymožením pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva a trov exekúcie dňa 26. 6. 2013. Ku dňu 26. 6. 2013 súdna exekútorka vymohla od povinného celkom sumu 56 226,31 Eur z toho v prospech oprávneného istinu vo výške 33 193,92 Eur, úrok z omeškania vo výške 10 784,39 Eur, trov ex. právneho zastúpenia vo výške 1 287,21 Eur (spolu 45 265,52 Eur) a odmenu exekútora spolu vo výške 10 960,79 Eur. Následne po vymožení pohľadávky súdna exekútorka – odporkyňa v súlade

s § 60 písm. e) zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku vrátila Okresnému súdu Žilina poverenie číslo 5511.116467 zo dňa 24.5.2012. Navrhovateľ ako povinný v exekučnom konaní rešpektoval rozhodnutia Okresného súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Er/2249/2012, ktorý rozhodoval o jeho o námietke proti predbežným trovám exekúcie ako aj o návrhu na odklad exekúcie z dôvodu podaného dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 11. 1. 2012 sp. zn. 7 Co/249/2011-126 a ani voči jednému rozhodnutiu nepodal odvolanie a dňa 26. 6. 2013 dobrovoľne uhradil vymáhanú istinu, príslušenstvo a trovy exekúcie, ktorých vrátenia resp. zaplatenia sa od odporkyne domáha v tomto konaní.

Medzi účastníkmi konania výška vymožených trov exekúcie sporná nebola, spornou bola otázka, či na strane odporkyne došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške žalovanej istiny na úkor navrhovateľa.

Rešpektujúc nález Ústavného súdu SR z 13. februára 2013 č. k. II. ÚS 165/2012-45 súd má za to, že vzťah medzi súdnym exekútorom a povinným v exekučnom konaní nie je verejnoprávnym vzťahom a súdny exekútor preto môže byť subjektom zodpovedným z bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodným obohatením môže byť aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. Vychádzajúc z vyššie uvedeného nálezu Ústavného súdu, ktorý upriamil pozornosť na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo3810/2007, súd má za to, že zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve tzn., že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením. Ak teda spočíval právny dôvod plnenia v hmotnom práve, tak ako to bolo v danom prípade, tak trvá aj v prípade zrušeného právoplatného a vykonateľného rozsudku, ktorý ho deklaroval a poskytnuté plnenie bolo od začiatku a aj naďalej podložené právnym dôvodom. Preto nemôže byť posudzované ako bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo plnením bez právneho dôvodu, ktorý odpadol po zrušení tohto deklarovaného súdneho rozhodnutia.

V danom prípade odporkyňa ako súdna exekútorka vykonávala svoju činnosť a vymohla pohľadávku oprávneného v súlade so zákonom č. 233/1995 Z. z., na základe poverenia súdu, ktoré ju oprávňovalo na úkony, ktorých účelom bolo vymoženie pohľadávky

oprávneného voči navrhovateľovi ako povinnému. Za základe uvedeného po vymožení predmetu exekúcie jej patrí odmena v zmysle vyhlášky 288/1995 Z. z., ktorá ani po zrušení exekučného titulu po skončení exekučného konania nemôže byť bezdôvodným obohatením, t.j. v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol ani majetkovým prospechom získaným z nepoctivých zdrojov, na úkor navrhovateľa, ktoré by mu bola povinná v zmysle § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka vydať. V danom prípade nebolo zrušené právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o povinnosti nahradiť trovy exekúcie (právny dôvod na základe ktorého sa plnilo), o ktorý prípad sa jedná v náleze Ústavného súdu SR z 13. februára 2013 č. k. II. ÚS 165/2012-45 (bod 38.) ale bol zrušený exekučný titul, na základe ktorého exekútorka vykonávala exekúciu a to až po vymožení predmetu exekúcie a skončení exekučného konania.

Vzhľadom na všetky zhora uvedené skutočnosti a za použitia citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.“

Takto formulované právne závery okresného súdu nenesú podľa názoru ústavného súdu žiadne prvky arbitrárnosti v jeho postupe, ktoré mali byť korigované v nadväzujúcom konaní krajského súdu a ktoré by mohli pre nedostatok primeranej reakcie zo strany krajského súdu zakladať ústavnú neudržateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Všeobecné sudy sa náležite vysporiadali s námietkami sťažovateľa v súvislosti s nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 165/2012 a ich odôvodnenie nemožno označiť za formalistické. Všeobecné sudy jasne a zrozumiteľne uviedli, v čom spočíva rozdielnosť procesnej situácie sťažovateľa (v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia voči súdnej exekútorke po zrušení exekučného titulu) oproti procesnej situácii, v ktorej rozhodoval ústavný súd vo veci sp. zn. II. ÚS 165/2012.

Vo veci vedenej ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 165/2012 povinná dobrovoľne splnila, čo jej ukladal exekučný titul, a to ešte pred nadobudnutím vykonateľnosti exekučného titulu. Následne ešte počas prebiehajúceho exekučného konania došlo

k zrušeniu exekučného titulu. Napriek týmto skutočnostiam všeobecné súdy, rozhodujúc o námietkach povinnej, uložili povinnej povinnosť uhradiť trovy exekúcie. Tento stav bol zvrátený nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 207/2010, ktorým bolo rozhodnutie o povinnosti povinnej uhradiť trovy exekúcie zrušené. Následne bol na úhradu trov exekúcie zaviazaný oprávnený.

Všeobecné súdy dostatočne jasne a zrozumiteľne vyjadrili rozdiel v procesnej situácii sťažovateľa, ktorý im neumožňoval aplikovať nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 165/2012 v konaní o jeho žalobe o vydanie bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ síce splnil, čo mu ukladal exekučný titul, a uhradil trovy exekúcie, avšak k zrušeniu exekučného titulu došlo až po vrátení poverenia súdnej *exekútorke*, preto vzniknuté trovy exekúcie nemôžu na jej strane predstavovať bezdôvodné obohatenie. Po zrušení exekučného titulu sťažovateľovi síce vznikol voči štátu nárok zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v rozsahu vymožených trov exekúcie, nie však nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči súdnej exekútorke.

Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že argumentácia sťažovateľa je len opakovaním jeho predchádzajúcej odvolacej argumentácie, v rámci ktorej polemizoval s právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu, a je výlučne výrazom jeho odlišného skutkového a právneho hodnotenia veci, aké zastávajú všeobecné súdy, do posúdenia ktorého ústavný súd s poukazom na už uvedené nie je ani oprávnený, ani povinný vstupovať (m. m. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia krajského súdu, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že označené rozhodnutia všeobecných súdov ústavne akceptovateľným spôsobom zodpovedali všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, a preto napadnuté rozhodnutie v spojení s rozsudkom okresného súdu je udržateľné a nemožno ho hodnotiť ako arbitrárne.

Právnej argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer. V zásade len polemizuje so skutkovými a právnymi závermi všeobecných súdov a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľ nepreukázal ústavnoprávnu relevanciu svojich námietok, ktoré by signalizovali možnosť porušenia označených práv, realnosť čoho by mohol ústavný súd posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Navyše, obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017